

ZPRAVODAJ

FARNOSTÍ KUTNÁ HORA, BYKÁŇ A TŘEBONÍN 3/2021

Milí farníci,

před nedávnem jsem byl u lůžka jedné nemocné staré paní. I když už se několik měsíců nemůže hýbat, vždy mě vítá s úsměvem, vděčností a samozřejmým, pokojným optimismem. Po svatém přijímání se zeptala, zda může vyslovit modlitbu, kterou se modlí každý den. Někde si ji přečetla, líbila se jí a osvojila si ji. Říkala ji pomalu a bylo vidět, že každé slovo je vědomé a upřímné.

Tento zážitek mě přivedl nejen k přemýšlení, jak vědomě odříkávám své naučené modlitby, ale hlavně k otázce, jak důležité je některé modlitby umět nazpaměť. Přiznám se, že jsem jeden čas považoval modlitbu svými slovy za důležitější a naučené modlitby trochu opomíjel. Vnímám, že nejen já jako farář, ale i rodiče mají občas obavu, aby se jejich děti neučily modlitby jako básničky. Ale ptám se, je to opravdu špatné? Copak nás právě takové modlitby nedrží „při životě“, když jsme někdy duchovně prázdní?

Při jedné návštěvě u mých rodičů jsme si povídali o prožívání mše svaté. Po letech jsem se dozvěděl, že při pozdvihování oba pronášejí krátkou modlitbu klanění, kterou se v dětství naučili od svého katechety. V Třeboníně se od dob profesora Mejsnara věřící po svatém přijímání společně modlí *Duše Kristova, posvět mě* podle svatého Ignáce. V Kutné Hoře se zase po mši svaté ve všední den recituje modlitba za kněze, starší lidé rádi vyslovují tzv. modlitbu ve stáří a tak dále. Sám si pamatuji, jak mi jako čtrnáctiletému, v době hledání, pomohla ranní modlitba papeže Jana XXIII., kterou mi přešpanou na psacím stroji věnoval starý a nemocný kostelník.

Osobní zbožnost a upřímný rozhovor s Ježíšem je důležitý. Nesmíme však zapomínat, že je mnohdy živěný léty osvědčenými a hluboce promyšlenými a promodlenými texty ostatních věřících a celé církve.

Zajímá vás, jak zněla modlitba nemocné ženy, která mě přivedla k tomuto zamýšlení? Po jejím přečtení (pomodlení) jistě pochopíte, proč jsem o tom všem psal právě nyní, před Velikonocemi:

Nebeský Otče, přicházím k tobě a prosím tě, odpusť mi moje hříchy. Věřím, Ježíši, že jsi Syn Boží, že jsi zemřel za mě, abych já mohla žít. Dnes tě přijímám za svého Spasitele. Přijď do mého života, změň moje srdce a naplň ho svým pokojem. Ježíši, uzdrav mě, pomoz mi poznat tě. Ty jsi můj Bůh a Spasitel. Amen.

žehná P. Jan Uhlíř

ROK SVATÉHO JOSEFA

Modlitba za rodiny se svatým Josefem

Na slavnost svatého Josefa v pátek 19. března byla u Svaté Barbory požehnána svíce, která se vzápětí vydala na cestu po našich domácnostech, abychom se u ní modlili a prožili v jejím světle rok, který papež zasvětil svatému Josefovi a věnoval rodinám.

Do aktivity se může zapojit kdokoli: запиšte se na seznam v chrámu svaté Barbory nebo se nahlaste Jaroslavu Bouškovi (tel.: 731 604 607, e-mail: jaroslav.bouska@khfarnost.cz). Koordinátoři se vám následně ozvou, aby domluvili termín, ve kterém bude svatojosefská svíce předána právě do vaší domácnosti (zpravidla při nedělní mši svaté). ►

Z OBSAHU

Rok svatého Josefa	01
Aktuality a pozvánky	03
Církevní mateřská škola	12
Církevní gymnázium	13
Charita	13
Napsali jste...	
Pozdrav od P. Jana Maříka	14
Svatobarborský oltář	14
Spokojenost to má teď těžké	15
Postní zastavení	15
Tvé světlo	15
Rozhovor s Janem Hálou	16
Fejeton	19
Kalendář akcí	20

TIRÁŽ

ZPRAVODAJ

farností Kutná Hora, Bykán a Třebonín

3/2021

Vydáno: 28. 3. 2021

Slouží pro vnitřní potřebu farností Kutná Hora, Bykán a Třebonín.

Vydává:

Římskokatolická farnost – arciděkanství
Kutná Hora,
Jakubská 1, 284 01 Kutná Hora
Tel.: 327 512 115
www.khfarnost.cz

Redakce:

Kateřina Grenarová
tel.: 733 624 786
e-mail: katerina.grenarova@khfarnost.cz

Patricie Koubská
tel.: 723 234 931
e-mail: patricie.koubaska@khfarnost.cz

Uzávěrka příštího čísla: 14. 4. 2021

Redakce si vyhrazuje právo došlé příspěvky krátit.

KONTAKT NA KNĚZE

Pokud máte zájem o duchovní rozhovor či setkání s knězem, chcete navázat kontakt s naším společenstvím nebo se třeba jen zeptat na cokoli ohledně křesťanství, neváhejte využít tyto kontakty:

P. Jan Uhlíř, arciděkan
tel.: 777 339 233
e-mail: jan.uhlir@khfarnost.cz

P. Dmytro Romanovský, kaplan
tel.: 603 565 676
e-mail: dmytro.romanovsky@khfarnost.cz

**Římskokatolická farnost –
arciděkanství Kutná Hora**

Společně se svíci putují texty s inspirací k osobní modlitbě a také „deník“, do kterého můžeme jakkoli zaznamenat čas strávený v modlitbě nebo jiné prožitky týdne, kdy jsme měli svíci u sebe doma.

Celý rok budeme vědět, že se někdo ve farnosti za naše rodiny modlí a i my jako společenství se můžeme zapojit kdykoli, když budeme vyprošovat jeho rodině Boží požehnání a pomoc.

Modlitba za rodiny se svatým Josefem bude probíhat i ve farnostech Bykán a Třebonín. Svíce pro tyto farnosti budou požehnány na začátku velikonocní doby, bližší informace o jejich putování se dozvíte v ohláškách.

-red-

Apoštolský list k Roku svatého Josefa

Dne 8. prosince 2020 vydal papež František apoštolský list *Patris Corde* (Otcovským srdcem) a u příležitosti 150. výročí ustanovení svatého Josefa patronem univerzální církve vyhlásil Rok svatého Josefa. Ve Zpravodaji postupně přinášíme úryvky z tohoto listu.

Milovaný otec

Velikost svatého Josefa spočívá v tom, že byl Mariiným snoubencem a Ježíšovým otcem. Stal se tak „služebníkem všeobecného záměru spásy“, jak říká svatý Jan Zlatoústý.

Svatý Pavel VI. konstatuje, že Josefovo otcovství se konkrétně vyjadřovalo v tom, že: „ze svého života učinil službu a obět ve prospěch tajemství vtělení a s ním spojeného vykupitelského poslání, že uplatnil svou legitimní autoritu vůči Svaté rodině, aby jí daroval sebe sama, svůj život a svoji práci; že přetavil svoje lidské povolání v rodinnou lásku skrze nadlidské obětování sebe, svého srdce a všech schopností, v lásku danou do služby Mesiáše, který vyrůstal v jeho domě“.

Svatý Josef je pro tuto svou úlohu v dějinách spásy otcem, jehož křesťanský lid vždycky miloval. Svědčí o tom skutečnosti, že na celém světě je mu zasvěceno mnoho kostelů; četné řeholní instituty, bratrstva a církevní uskupení se jím inspiřují a nesou jeho jméno, od věků se k jeho cti slouží různě pobožnosti. Mnozí světci a svěťice byli jeho ►

vrucími ctiteli, patří mezi ně svatá Terezie z Avily, která si jej zvolila za svého přímluvce a prostředníka. Svěřovala se často jeho přímluvě a dostávala všechny milosti, o něž prosila. Na základě své zkušenosti pak k této úctě vybízela ostatní.

V každé modlitební knížce najdeme modlitbu ke svatému Josefovi. Je vzýván zvláště každou středu a v měsíci březnu, který je mu již tradičně zasvěcen.

Důvěra lidu ve svatého Josefa je vyjádřena slovy: „*Ite ad Ioseph*, který odkazuje na dobu hladu v Egyptě, kdy lidé žádali od faraóna chléb, a on odpověděl: „Jděte k Josefovi. Co on řekne, udělejte“ (Gn 41,55). Jednalo se o Josefa, Jakubova syna, kterého bratři ze žárlivosti prodali (srov. Gn 37,11–28) a který se podle biblického příběhu stal správcem Egypta (srov. Gn 41,41–44).

Jako potomek Davidův (srov. Mt 1,16–20), z jehož rodu se měl podle příslibu daného Davidovi skrze proroka Nátana (srov. 2 Sam 7) narodit Ježíš, a jako snoubenec Marie z Nazaretu, je svatý Josef spojnicí mezi Starým a Novým zákonem.

z Františkova listu Patris Corde

AKTUALITY A POZVÁNKY

Poděkování za misijní koláč

Milí přátelé, farníci, podporovatelé misijního díla! Sbíрка předminulé neděle, té radostné (v růžovém ornátu to Dmytrovi moc slušelo), vynesla i za daných okolností 10 000 Kč v Kutné Hoře a 2 150 Kč v Třeboníně, což je dokonce víc než jiné roky. Byla jsem opravdu překvapená, očekávala jsem propadák, a nakonec se vybralo tolik peněz, i když nebyly koláče. Díky vám všem, díky!

Jen mi hlavou proběhla myšlenka, jestli jste nebyli tak štedří proto, že jste se rádi vyhnuli tradiční ochutnávce. Jestli jste si neřekli, „přispějme, hlavně ať už se nepečou žádné koláče!“ ☺ Ale takové pomyšlení jsem rychle zahнала. To by vás určitě nenapadlo. ☺

Moc se těším, až se vrátíme do doby bez koronaviru, a těším se právě i na to, že zase budou u kostela symbolicky koláče k zakousnutí. Snad příště.

Anička Hylská

Dopis biskupů ke sčítání lidu

Bratři a sestry, 27. března 2021 začne sčítání lidu, které bylo naposledy před deseti lety. Tak jako minule, i tentokrát bude odpověď na otázku příslušnosti k náboženské víře a příslušnosti k církvi dobrovolná.

Z pohledu katolické církve je příslušnost k církvi dána křtem. Katolík je ten, kdo byl v církvi katolické pokřtěn, a tato skutečnost byla zaznamenána do církevních matrik. Za posledních sto let prošla evidence náboženského vyznání a příslušnosti k církvi několika změnami, a nyní je dobrovolná. Česká biskupská konference v roce 2020 publikovala statistický údaj, akceptovaný odbornou veřejností, který říká, že v České republice je v současnosti pokřtěno v katolické církvi 4,591 milionu obyvatel, tedy 43 % obyvatelstva.

Přesto je třeba se ke své církvi přihlásit i při sčítání lidu. Proto vás vyzýváme, abyste vyplnili údaj v kolonce B10 tak, že zaškrtnete text: *Věřící – hlásící se k církvi*, a pod tím napsali buď *Církev římskokatolická* nebo *Církev řeckokatolická* podle toho, které církve jste členem.

Možná si řeknete, že to není důležité, ale opak je pravdou. Čím méně katolíků se ke své církvi přihlásí, tím menší bude církev v očích státu. Stane se méně významným partnerem, s nímž se méně počítá a jehož hlas bude méně slyšet. Z minulého sčítání víme, že i když se téměř polovina obyvatel rozhodla na tuto otázku neodpo-

vědět, státní úřady, média i společenské vědy číslo ze sčítání (1,082 milionu) považovaly za počet věřících či katolíků. Kolik dalších věřících a katolíků zůstalo ukryto v oně mlčících polovině sčítaných, se už nikdy nedozvíme.

Proti sčítání může být mnoho námitek. Jednou z nich je i názor, že církev je zkažená a zdiskreditovaná, a proto si nezaslouží, abych se k ní přihlásil. Ano, lidská stránka církve nemusí pro každého přitažlivá, ale nepřestává být společenstvím více či méně hříšných lidí kolem Krista. Církev potřebuje obnovu stále, ale tím, že se od ní distancujeme, jí nepomůžeme. Přihlasme se k ní a pak se snažme především úsilím o vlastní svatost o její lepší kredit.

Pamatujme taky na Ježíšův příslib: *Ke každému, kdo se ke mně přizná před lidmi, i já se přiznám před svým Otcem v nebi (Mt 10,32).*

Ještě jednou prosíme: přijměte výzvu vyslovit se ve sčítání lidu. Dejme najevo, že jsme katolíci. Řekněme společnosti: Počítejte s námi.

Ze srdce vám žehnají biskupové Čech, Moravy a Slezska

Namísto křížové cesty městem: modlitba Ježíšovými posledními slovy

V závěru postní doby, nejlépe ve Svatém týdnu, se místo společné křížové cesty městem, která není v tomto čase možná, vydejme každý na svou osobní či rodinnou pouť. Má sedm zastavení, která jsou spojena se slovy Pána Ježíše na kříži.

Místa zastavení si každý z nás zvolí sám nebo se svými nejbližšími. Mohou to být kapličky, kostely či kříže, místa v přírodě či kdekoli v našem městě. Mohou to však být i místa v našich domovech či dokonce místa, která nyní nemůžeme navštívit a vydáme se na ně pouze v duchu. Místa spojená s událostmi, lidmi, hodnotami, které nám přijdou na mysl v souvislosti s jednotlivými Kristovými výroky. Příslušné verše si můžeme najít v Bibli a při výběru míst se nad nimi hlouběji zamyslet. Můžeme je projít při jedné cestě, pouť si ale také můžeme rozdělit a ke každému zastavení se vydat jiný den.

Průvodcem na cestě nám bude malé leporelo, které si můžeme od 21. března vyvednout v kostele nebo stáhnout z webu farnosti. Každá stránka je věnována jednomu zastavení, svá místa si můžeme do knížečky zapsat či nakreslit. Na každém z nich se pomodlit nabízenou modlitbu a meditovat o Ježíšových slovech podobně, jako to děláme na jednotlivých zastaveních křížové cesty.

Popsaného či pokresleného průvodce pak můžeme přinést do kostela (nejpozději 11. dubna). Podle toho, kolik leporel se shromáždí a co se z nich bude dát vyčíst, vytvoříme na konci velikonoční doby dílo, které tuto naši aktivitu viditelně propojí a shrne.

Celá aktivita vychází z putování *Chrudimské kříže*, které připravila na postní dobu farnost Chrudim. Tímto jí děkujeme za inspiraci a za možnost použít její materiály.

-red-

Předvelikonoční zpovídání

Příležitost ke svátosti smíření bude před velikonočními svátky v následujících termínech. Na Květnou neděli, 28. března, budou od 14:00 do 16:00 v kostele Matky Boží zpovídat P. Jan Uhlíř, P. Dmytro Romanovský a P. Pavel Tobek. V úterý 30. března bude rovněž u Matky Boží k dispozici P. Jan Uhlíř, a to od 17:30 dokud bude potřeba. Ve středu 1. dubna se mezi 17:00 a 19:00 ve zpovědnici v chrámu sv. Barbory vystřídají P. Jan Uhlíř a P. Dmytro Romanovský.

-red-

Velikonoční bohoslužby v Sedlci

Bohoslužby a obřady budou v sedlecké katedrále slaveny na Zelený čtvrtek od 16:30 a 18:00, na Velký pátek od 10:30 (pro děti) a 15:00, na Bílou sobotu v 18:00 (pro děti). Poutní mše svatá na velikonoční pondělí bude začínat v 18:00.

-red- 04

VELIKONOČNÍ BOHOSLUŽBY V NAŠICH FARNOSTECH

Zelený čtvrtek (1. dubna)

16:00	Třebonín	Mše svatá	
17:00	Chrám sv. Barbory	Mše svatá	Online přenos
19:00	Chrám sv. Barbory	Mše svatá	

Velký pátek (2. dubna)

12:00	Chrám sv. Barbory	Křížová cesta s mládeží	
15:00	Chrám sv. Barbory	Velkopáteční obřady	Online přenos
15:00	Třebonín	Velkopáteční obřady	
16:30 – 20:30	Kaple Božího těla	Adorace v Božím hrobě	
17:00	Chrám sv. Barbory	Velkopáteční obřady	

Bílá sobota (3. dubna)

05:30 – 18:00	Kaple Božího těla	Adorace v Božím hrobě	
09:00	Kaple Božího těla	Modlitba ranních chval	
18:30	Chrám sv. Barbory	Vigilie Vzkříšení	Online přenos

Zmrtvýchvstání Páně (4. dubna)

05:30	Chrám sv. Barbory	Vigilie Vzkříšení	
09:00	Chrám sv. Barbory	Mše svatá	Online přenos
10:30	Chrám sv. Barbory	Mše svatá	
10:45	Třebonín	Mše svatá	
18:00	Chrám sv. Barbory	Mše svatá	

Pondělí velikonoční (5. dubna)

09:00	Chrám sv. Barbory	Mše svatá	
09:00	Chlístovice	Mše svatá	
10:45	Paběnice	Mše svatá	

Slavení Svatého týdne

Letošní slavení liturgie Svatého týdne bude opět netradiční, ale přesto, dá-li Bůh, méně omezené než v minulém roce. Vzhledem k opravám farního kostela se budeme setkávat k bohoslužbám pouze v chrámu sv. Barbory. Aby se mohlo liturgie Svatého týdne zúčastnit co nejvíce lidí, budou některé bohoslužby zdvojeny. Pro někoho jistě zajímavou novinkou bude umístění Božího hrobu v kapli Božího těla či slavení velikonoční vigilie před svítáním.

Počet účastníků bude jistě dále omezen, rezervace místa je tedy nezbytná. Zatím je povoleno obsadit 10 % kapacity kostela, což je v případě chrámu sv. Barbory zhruba 50 osob. Do rezervací nezapíšíte děti do 6 let. Pokud z jakéhokoliv důvodu na bohoslužbu nebudete moci přijít, zrušte prosím rezervaci klidně i hodinu před ►

začátkem bohoslužby, aby vás mohl případně nahradit někdo jiný. Buďme v této věci zodpovědní a rezervační systém využijeme.

Dokud se nezvýší povolená účast věřících na bohoslužbách, zůstane nedělní pořad bohoslužeb beze změn i v začátku velikonoční doby. To znamená, že nedělní mše svaté budou v chrámu svaté Barbory v 9:00, 10:30 a 18:00.

Pokud se z jakéhokoli důvodu nemůžete zúčastnit liturgických obřadů v kostele, nechte se inspirovat Duchem svatým a prožijte tyto posvátné dny v rodinách při domácích bohoslužbách slova, jiných pobožnostech a modlitbách. Případně se můžete duchovně připojit k online přenosu z chrámu svaté Barbory nebo z katedrály Svatého Ducha, kde bude liturgii slavit náš diecézní biskup.

S otcem Dmytrem se těšíme na setkání při liturgii a v modlitbě i myšlenkách budeme pamatovat i na vás, kdo se obřadů účastnit nemůžete.

P. Jan Uhlíř

Virtuální výstava ke Svatému týdnu

Velikonoce se kvapem blíží, proto chceme vaši pozornosti doporučit zajímavý počin, který vzešel z českobrodské farnosti. Jedná o interaktivní program, který je určen dětem, mládeži i všem zvědavým dospělým. Vyčerpávajícím způsobem představuje velikonoční události, kterými Ježíš na sklonku svého pozemského působení procházel. Tyto události ukazují v mnoha zajímavých souvislostech na pozadí historických i politických dějů, vysvětluje a představuje tehdejší náboženský i kulturní život a doplňuje tak vnímání pašijových událostí o další rozměr. Ne nadarmo se nazývá virtuální výstavou. Děti velikonočním příběhem provází malý oslík, který pro ně má připraveno mnoho zajímavých úkolů. Na své si ale přijdou i starší návštěvníci, protože množství informací, které je zde možno získat, je vskutku velké, přesto je zpracováno přehledným způsobem. Proto neváhejte a podívejte se na [webové stránky farnosti Český Brod](#); odkaz na virtuální výstavu najdete v Aktualitách. Spolu s autorem, P. Martinem Sklenářem, vás pouze vybízíme k trpělivosti, protože výstava se načítá cca 30 vteřin. Toto malé zdržení každopádně stojí za to.

Patricie Koubská

Sbírka pro křesťany ve Svaté zemi

Každým rokem se o Svatém týdnu pomyslně stáváme jeruzalémskými poutníky a rozjímáme o tajemství našeho Pána Ježíše Krista umučeného a vzkříšeného. Tradiční velikonoční sbírka pro potřeby křesťanů ve Svaté zemi je vyjádřením naší podpory bratří a sester v místech, která jsou svědectvím tajemství vtělení Božího Syna a oběti jeho života z lásky k nám a pro naši spásu. Přispět na tento účel může každý z nás, a to do určené pokladničky u Božího hrobu, který letos bude v kapli Božího těla, nebo přímo na účet číslo 1006010044/5500 nebo 447662/0800 s variabilním symbolem 103.

Jaroslav Bouška

Diskuze nad proměnou farnosti

Milí farníci, možná by se na první přečtení mohlo zdát, že téma „proměna“ není v naší farnosti v současné době rozhodně aktuální, přesto s podnětem k otevřené diskusi přicházím. Doufám, že přinese své plody třeba právě v čase, kdy se budeme moci opět bezstarostně setkávat. Dovolte mi, abych vám přiblížila, o co jde.

Před více než dvěma lety se dostala některým z vás do ruky kniha *Proměna farnosti* kanadského katolického kněze Jamese Mallona. Tenkrát P. Jan Uhlíř oslovil skupinu „předskokanů“, kteří tuto jinde velmi propagovanou knihu přečtou a společně se nad ní zamyslí. V druhém kole četla knihu naše pastorační rada a své závěry také společně probrala. Obsah knihy nás z velké většiny nadchl a přivedl k odhodlání šířit její sdělení dál. Jaké? ►

James Mallon popisuje život a fungování zdravého farního společenství, ve kterém se každý setkává s Kristem, je přijímán a zahrnován do církve – a sám se do ní podle svých možností a darů zapojuje. Mallon poukazuje i na to, v čem dnes společenství mohou zůstávat stagnujícími či dokonce pro někteří lidé církev opouštějí. Společenství má podle něj mít oslovující charakter pro nové členy a zároveň být natolik živé a povzbudivé pro členy uvnitř něj. Autor apeluje na to, že by farnost měla mít svou vizi, za kterou chce jít. Docílit bychom jí mohli naplňováním hodnot, o kterých je v knize řeč: vhodným zapojením farníků, snahou plnit naše očekávání a podobně. Kniha nabízí spoustu cest a představuje výsledky z farností, kde se pokusili proměnu uskutečnit.

Pojďme se zamyslet nad naším společenstvím a zkusme si uvědomit, že proměna začíná u každého z nás. Základní vizi máme formulovanou od P. Jendy Uhlíře. Rádi bychom se podívali na farnost z pohledu zmiňované knihy a zhodnotili, jak se našemu společenství daří a co bychom mohli zlepšovat, abychom vize dosahovali a zároveň se cítili dobře.

Společná diskuze, která je otevřená všem, koho téma zajímá či se mu už do ruky kniha dostala, proběhne online vždy ve středu od 19:00 ve třech termínech: 7., 21. dubna a 5. května. Zájemci se prosíme přihlaste na e-mail m.knappova@gmail.com, odkud vám pak přijde pozvání s odkazem. Na stejný e-mail můžete také posílat dotazy, pokud byste potřebovali „proměnu“ lépe vysvětlit nebo máte nějaké postřehy, ale diskuze samotné se zúčastnit neplánujete.

Marie Knappová

Zprávy z katechumenátu, přípravy dospělých ke křtu

Vzhledem k epidemiologické situaci bude i letos posunut termín křtu dospělých na Svatodušní vigílii. Kvůli tomu došlo i k posunu všech obřadů s katechumenátem spojených a vstup mezi čekatele křtu tak bude v neděli 11. dubna. Právě v tomto čase však příprava katechumenů vrcholí, scházíme se v plné sestavě každý týden online podobě s pomocí Google Meet, kde se věnujeme všem tématům spojeným s křesťanstvím. A protože se s katechumeny již pravidelně setkáváme při bohoslužbách, požádali jsme je, aby se nám i oni sami krátce představili. Letos se ke křtu připravuje celkem deset žen. Společně s nimi by měl být pokřtěn ještě Libor Vrtislav, který již přípravu ke křtu absolvoval loňský rok. K obnově křtu spojenou s přijetím svátostí eucharistie a biřmování se dále připravují ještě tři lidé, kteří se vám představí v následujícím čísle Zpravodaje. Dejme tedy nyní slovo našim sestram z katechumenátu:

Jmenuji se **Veronika Kurcová**, bydlím v Kutné Hoře, jsem vdaná a mám malého syna. Víra mě naplňuje pokojem a klidem. Skrze vzkríšeného Ježíše Krista máme my i naši blízcí naději na naplněný život bez konce. Moji cestu k víře vystihl Friedrich von Bodeischwingh: „Bůh stojí v největších hlubinách naší nouze a čeká na nás.“

Jmenuji se **Hana Hállová**, celý život žiji v Kutné Hoře nebo v jejím okolí. Věřím v Boha. Toužím se k Němu víc přiblížit s poznat Jeho lásku. Nevím, jaký díl cesty mě ještě čeká. Vím jediné. Chci uposlechnout Boží pozvání k sobě samému a odevzdat se Mu. Tímto krokem je pro mě přijetí svátosti křtu.

Jmenuji se **Eva Kratochvílová**, jsem z Kutné Hory. Na křesťanství, respektive na Pánu Ježíši mě přitahuje bezpodmínečná láska a klid, který mi dává do života.

Jsem ze Třech Dvorů u Kolína, jmenuji se **Daniela Sršňová**. Co mě přitahuje na Pánu Ježíši? To, jak bezpodmínečně a vždy miluje člověka. Víra mi pomohla najít správnou míru a vztah k sobě, k Bohu, k lidem a k prostředí.

Jmenuji se **Eva Vnoučková**, pocházím z Čerčan, ale už několik let žiji v Kutné Hoře. Víra mi pomohla zklidnit se, dává mi pocit bezpečí a jistoty. ►

Jmenuji se **Věra Pořízková** a jsem z malé vesnice nedaleko Kutné Hory, ze Starého Kolína. V Kutné Hoře, respektive v Sedlci, ale pracuji, a to jako průvodce v tamní farnosti. Moje cesta k Bohu se utvářela několik dlouhých let, ale po absolvování kurzu Alfa jsem se rozhodla, že své víře musím dát řád a že potřebuji kolem sebe společenství, které mě bude vést. Ale hlavně jsem pochopila, že ten, kdo mě v životě vede, je Bůh a že si cestu k Němu nenechám překazit překážkami ani pochybnostmi. Víra mě naučila lásce. Lásce k životu, k sobě samé, ale hlavně k Pánu Ježíši.

Jmenuji se **Míša Filipová** a jsem z Kutné Hory. Je mi teprve 16 let, ale už jsem měla možnost poznat milost a lásku Pána Ježíše. Poznala jsem, jak krásný život může být, když Ho následuji, učím se od Něho a cítím ve svém životě Jeho lásku. Díky Pánu Ježíši už nemusím žít v hříchu a nenávisti. Díky Němu jsem šťastná!

Mé jméno je **Dana Brandejská** a pocházím z Uhlířských Janovic. V Kutné Hoře jsem se nejen narodila, ale i vystudovala gymnázium. V současné době studuji na univerzitě v Hradci Králové. K víře mě nejvíce přivedlo studium a později i první vlna covidu. Víra mi přinesla spoustu nových přátel, nové známé, ale i zlepšení vztahu s těmi, se kterými jsme třeba dříve nenašli společnou notu. Mimo to mi také přinesla mnohem silnější pouto s mojí sestrou, za což jsem Pánu neskutečně vděčná. Chtěla bych na závěr poděkovat všem, kteří nás připravují. Ať vám Pán žehná.

Jmenuji se **Aneta Kosová**. Šestým rokem žiji v Kutné Hoře, kam mě zavlá vítr z polabského Nymburka, aby mě zavedl před zdi Svaté Barbory a ukázal mi zdejší krásy. Na Pánu Ježíši mě přitahuje jeho upřímnost, spravedlnost a nesobecká láska. Obdivuji jeho činy a slova. „Kdo z vás je bez hříchu, první hod' kame- nem!“ (Jan 8,7) Neodsuzovat druhé a dávat jim možnost poučit se z vlastních chyb a hříchů. Postavit se znovu na nohy a jít dál. Kdybych měla najít synonymum ke jménu Ježíš, byla by to láska. Synonymum ke Kristu by pak byla naděje. Naděje, kterou nám dal skrze svou smrt na kříži. Síla, kterou nám dává, a víra v dobro, které je v nás. Touhu nehrěšit, i když si uvědomuji, že jsme všichni hříšní. Jsem velmi ráda, že ji mám, že ji čím dál víc poznávám a ochutnávám, jako dobré jídlo. Víra je pro mě uzdravením, pevným bodem, duševním klidem a v poslední době i velkým zalíbením a láskou.

Jmenuji se **Marta Borovičková** a jsem ze Záspek. Do kutnohorské farnosti jsem přišla skrze kurz Alfa. Pána Ježíše vnímám jako průvodce, který mi pomáhá, když jsem ze sebe zoufalá. Důvěrnou osobu, na kterou se mohu kdykoliv bez ostychu s čímkoliv obrátit, už proto, že stejně ví, kdo jsem, lépe než já sama. Je pro mě vzor, jenž jsem ve světě nepotkala. Víra mi vnesla do života jistotu, po které jsem vždy toužila. Objasnila mi, proč svět, vztahy i my lidé nefungujeme dobře, v poklidu. Víra je pro mě osvobozující. Milí farníci, chci mít stále na paměti, co nám Pán říká, proto chci být pokřtěna a žít s Pánem ve spojení. Doufám, že se mi podaří být důstojným členem vašeho společenství.

Milé katechumenky, děkujeme vám za svědectví. Myslím, že jste pro naše společenství živým důkazem působení Ducha svatého, děkujeme, že skrze vás k nám přichází opravdový a živý Ježíš. Vyprošujeme vám dobré završení přípravy!

CENTRUM PRO RODINU BISKUPSTVÍ KRÁLOVÉHRADECKÉHO

VÁS SRDEČNĚ ZVE NA
ON-LINE

Besedy

19.4.2021 v 19:00hod.

Situace ve Svaté zemi v době Ježíše a její specifika

3.5.2021 v 19:00hod.

Svatá rodina a místa s ní spojená

17.5.2021 v 19:00hod.

Ježíšovo učení a rané křesťanství v kontextu tehdejších židovských náboženských skupin

31.5.2021 v 19:00hod.

Svatý Josef - muž vnitřního mlčení, víry a odevzdanosti

7.6.2021 v 19:00hod.

Pokora a milosrdenství - povídání o ctnostech a svatosti

Besedami provázejí **Karel Hrdlička** a **Andy Loos**. Pro přihlášení a bližší informace nás kontaktujte na emailové adrese: crhk@bihk.cz nebo na tel.: **495 063 430**

Připomínka 600 let od vypálení Sedlecké katedrály

V dubnu letošního roku to bude šest set let od vypálení sedleckého kláštera husity. Šest set let od veliké tragédie, která zapříčinila úpadek nejstaršího cisterciáckého kláštera na území dnešní České republiky. Šest set let od poničení jedné z největších gotických katedrál tehdejšího světa. Toto nepřilíš pozitivní jubileum je nutné si připomenout a vzpomenout tak na pohnutou historii jedné z nejstarších částí dnešní Kutné Hory – Sedlce.

Podle pověsti byl sám Žižka natolik pohnut nádherou katedrály Nanebevzetí Panny Marie, že ji přikázal uchránit. Následně však odjel do blízké Čáslavi a někdo z vojáků jej neuposlechl. Byl tak zahájen útok. Všichni mniši byli zavražděni, střecha katedrály zapálena, následně se zřítila a torzo obvodových zdí zůstalo neopravené stát následujících 300 let. A co se podle pověsti stalo, když se Žižka vrátil zpět a našel katedrálu v troskách? Pobídl své muže, aby se přihlásil ten, kdo z nich útok zahájil, že mu vyplatí tolik stříbra, které mu vystačí do konce života. Voják se přihlásil a Žižka mu nechal nalít roztavené stříbro do krku. Život se do kláštera vracel velmi ►

pomalu a samotnou katedrálu se podařilo oživit až na přelomu 17. a 18. století, kdy se její rekonstrukce ujal geniální architekt Jan Blažej Santini Aichel.

V roce 1995 byla katedrála zapsána na seznam UNESCO a o několik let později byla při nákladné rekonstrukci opravena a otevřena veřejnosti. Od té doby zájem o tuto mimořádně vzácnou památku stále stoupá, a tak se právem řadí mezi nejnavštěvovanější objekt Kutné Hory. Nejnavštěvovanější památka nejenom Kutné Hory, ale celého Středočeského kraje, kostel Všech svatých s kostnicí, byl od svého vzniku na konci 14. století také součástí cisterciáckého kláštera. Ani tato památka neunikla husitskému běsnění, při kterém pravděpodobně došlo k statickému narušení celého objektu.

Připomínkový program vypálení sedleckého kláštera měl připadnout na víkend 23. – 25. dubna, vzhledem k epidemiologické situaci ho bohužel nebude možné v tomto termínu realizovat. Celý program čítající přednášku ředitele Národního památkového ústavu Ing. Jana Žižky, koncert Biblických písní v podání operního zpěváka Národního Divadla Jakuba Hrubého a varhaníka Viktora Darebného, přesouváme na neurčito. Taktéž výstavu Josefa Čáslavy *Kutnohorsko – Kolínsko známé i neznámé*, již nainstalovanou v podkroví katedrály, bude možné zhlédnout až po otevření katedrály veřejnosti.

I přes nepříznivou situaci však sedlecká farnost plánuje alespoň distanční připomínku této tragické události. A tak bude v okně v průčelí katedrály v týdnu od 19. do 25. dubna symbolicky rozsvíceno červené světlo. V oknech sedleckého informačního centra budou od 19. dubna do konce května nainstalovány grafiky od Jiřího D. Dostála z publikací *Sedlec* a *Tabačka*, které mapují proměny areálu sedleckého kláštera od jeho vzniku až do období velké rekonstrukce z přelomu 17. a 18. století. V den výročí tragédie, tedy v sobotu 24. dubna, bude na YouTube kanále sedlecké farnosti (Sedlec – Kutná Hora) uveřejněn koncert klasické hudby v podání mladých hudebníků ze sedlecké farnosti.

Původní program plánujeme zrealizovat, jakmile to epidemiologická situace umožní.

Radka Krejčí

Příměstský farní tábor

Každoroční program pro děti od 6 let na klášterní zahradě plánujeme na týden od 16. do 20. srpna. V případě zájmu si můžete tento termín rezervovat. Podrobnější informace a přihlášky připravíme v průběhu jara. Kontaktní osobou je Patricie Koubská (e-mail: patricie.koubska@khfarnost.cz, tel.: 723 234 931).

-red-

Oprava kostela sv. Jakuba: rozpracované je úplně všechno

Když se v posledních týdnech zamyslím nad pracemi, které v kostele probíhají, zjišťuji, že kam se podívám, tam se něco děje. Kameníci, restaurátoři, dělníci, vitrážisté, truhláři a elektrikáři se po zimním spánku opět rozeběhli s kbelíky, dláty, sekáči a pilami po lešení a pokračují tam, kde před zimou skončili. Práce je jako na kostele, a protože se musí skutečně každý kámen, cihla klenby, vitrážové sklíčko, každé prkno dveří i oken zít do ruky a několikrát „pomazlit“, vše se točí stále dokola. Pokrok je vidět a je příjemný, už pomalu zapomínám, jak byl kostel zanedbaný, ale ještě zdaleka nejsme hotovi.

Stavební ruch je na lešení při jižní lodi i kolem celého presbytáře. Na soklu kostela na severní straně se modelují soklové kameny a omítka. Na jižní straně presbytáře se také dokončují kamenné kružby a osazují číré šestihranné vitráže. Nad barokními varhanami zajišťujeme havarijní klenbu, v presbytáři se osazují „filuňky“ (kamenné výplně) do poškozených klenebních žeber. S nelibostí objevujeme další trhliny v omítkách kleneb nad lodí, rozšiřujeme lešení, chystáme za- ►

jištění proti pádu omítky až na zem. Se zatajeným dechem sledujeme monitoring geodetického měření posunů konstrukcí a vyhodnocujeme vliv tryskové injektáže v souvislosti s klimatickými změnami v průběhu roku. Těšíme se na jaro: máme slíbeno, že v teplejších dnech budou osazeny barevné vitráže a bude demontováno lešení na jižní straně kostela. V té chvíli však bude následovat rozebrání předloženého schodiště u vstupu od arciděkanství. V severní věži se práce postupně posouvají do nižších podlaží.

Se zvoněním o velikonočních svátcích se pomalu loučím. A co se týče znovuotevření kostela, snažíme se s dodavatelem stavby jednat o co nejbližším termínu, vzhledem k novým a novým okolnostem ho však v tuto chvíli stále přesně nevíme.

Soňa Krejčová

Obnova kostela v Gruntě

Bazilika Nanebevzetí Panny Marie v Gruntě je jedním z největších chrámů českého venkova, která se bohužel již v roce 2010 zařadila na *seznam* nejohroženějších památek ČR. Kostel je v havarijním stavu: je zásadně staticky narušen z hlediska základových poměrů a jeho zajištění nelze provádět v postupných menších investicích. Statické zajištění základů musí proběhnout v jedné stavební etapě. Proto farnost před rokem podala žádost o dotaci do výzvy z Norských fondů, jejímž cílem je zachrana tohoto kostela.

Ta spočívá v provedení těchto stavebních a restaurátorských prací: statické zajištění základů a zdiva (trysková injektáž), zapravení statických trhlin ve stěnách, klenbách a podlaze, sanace vlhkého zdiva v interiéru v oblasti soklu, oprava krovu hlavní lodi, presbytáře a hlavně věží, výměna krytiny věží na měděnou včetně obnovy vrcholových křížů, restaurátorská oprava kamenných prvků v interiéru, restaurátorská oprava vitráží, rekonstrukce elektroinstalace a osvětlení interiéru, elektronické a protipožární zabezpečení, restaurování unikátní vnitřní celoplošné výmalby.

Vyhodnocení žádosti se zpozdilo, ale postupně přicházejí dobré zprávy. Ve výzvě bylo celkem podáno 135 žádostí, z toho hodnotící komise jich zprostředkovateli programu k udělení grantu doporučila 16. Mezi nimi náš kostel v Gruntě, a to v maximální možné výši dotace, 38,5 milionu Kč, tj. 90 % nákladů projektu, se spoluúčastí farnosti ve výši 10 %. Konečné schválení či neschválení žádosti o grant učiní zprostředkovatel programu po provedení tzv. verifikace, to je ověření správnosti údajů uvedených v žádosti. Tento proces u žádosti nyní probíhá, do konce března očekáváme schválení žádosti a vydání právního aktu. Navážeme přípravou výběrových řízení.

Zahájení realizace oprav kostela předpokládáme na podzim 2021, kostel se uzavře do jara 2023. Pak by měly být kromě bohoslužeb umožněny také prohlídky chrámu s průvodcem. Celkové dokončení opravy je plánováno na jaro 2024.

Anna Zárubová

Farní knihovna

Milí přátelé, do farní knihovny jsme zakoupili tři nové knihy, které vám postupně představím. Dnes se zaměřím na první z nich, rozhovor P. Aleše Opatrného s Tomášem Kutilem. Kniha *S Pánem Bohem se žije naživo* obsadila jedno z prvních míst v anketě *Dobrá kniha* Katolického týdeníku. Rozhovor vznikl v době loňské jarní karantény a kapitola o této problematice je nyní znovu aktuální.

P. Aleš Opatrného mnozí znáte z jeho přenášek na charismatických konferencích (v Brně prý zatím žádnou nevynechal), ale jeho životní příběh zná málokdo. V mládí byl velkým sportovcem, veslařem, účastnil se mezinárodních závodů, mimo jiné i v Římě. Vystudoval strojní fakultu ČVUT a technické myšlení se mu potom prolínalo i do studia teologie – vždy také hledal racionální důkazy Boží existence.

Kněžskou dráhu začínal v Plzni, zakrátko byl však „uklizen“ do pohraniční fary v Toužimi. Nikdy toho však nelitoval, neboť získal velké zkušenosti v pastoraaci mladých i starých lidí. Jako kaplan navštěvoval v Plzni nemocnice a domovy pro seniory, v Toužimi zase naopak sdružoval na své faře mládež a pracoval s ní. Při studiu střední školy pro pracující pracoval ve fabrice, kde získal další zkušenosti pro pastoraaci.

Po revoluci chtěl tyto zkušenosti využít při výuce budoucích kněží a přednáškové činnosti v různých charitativních projektech, ve svých padesáti letech se tedy rozhodl obhájit docenturu teologie. Na fakultě přednášel až do roku 2009, kdy odešel do kněžského důchodu. Dodnes však přednáší své oblíbené obory *Pastorace zvláštních skupin* a *Doprovázení nemocných a umírajících*.

P. Opatrný je autorem asi dvaceti knih a brožur, některé z nich si můžete zapůjčit i v naší knihovně. Je také velmi vyhledávaným zpovědníkem a poradcem v problematice manželského soužití, mezigeneračních vztahů a v doprovázení nemocných.

Vyprávění o autorově životě končí na Vyšehradě, pod kterým v mládí sjížděl Vltavu na veslici a kde dnes tráví svůj zasloužený odpočinek. Zastává totiž funkci vyšehradského kanovníka.

Rozhovory se zajímavými osobnostmi naší současné církve, vedené zkušenými novináři, se velmi dobře čtou. upozorňuji, že si můžete zapůjčit další rozhovory, například s P. Josefem Suchárem, biskupy Václavem Malým či Františkem Radkovským, Opatem Prokopem Siostrzonkem. Všechny knihy se půjčují v provozní době farní kanceláře nebo po dohodě se mnou na telefonu 602 842 013.

Milena Pfaiřrová

CÍRKEVNÍ MATEŘSKÁ ŠKOLA SV. JAKUBA

Rok se s rokem sešel a to, o čem jsme byli přesvědčeni, že se nebude opakovat, je znovu tady. Znovu byly uzavřeny všechny školy. Ocitli jsme se v situaci, kdy jsme

všechny připravené aktivity pro postní období museli opět odložit na následující rok. Začali jsme přemýšlet, jak to udělat, abychom neztratili s dětmi kontakt a aby děti mohly být chvíli se svými kamarády. Zkusili jsme tedy online hodiny. Děti ze školky jsme rozdělili do několika skupin. Před- ▶

školáci mají setkání dvakrát týdně a malé děti jednou v týdnu na 30 minut. Zvažovali jsme, jestli to má pro tak malé děti význam, ale po kladných reakcích dětí i rodičů nepochybujeme. Děti se na setkání těší, vidí a slyší svoje kamarády, učí se novým věcem. K tomu jim každý týden ze školky posíláme dopis s úkoly.

Ačkoli online prostředí nenahradí všechny aktivity ze školky, má i své výhody. Pro rodiče jsme připravili druhou besedu v rámci projektu Lepší školka. Naše pozvání přijal Jakub Obraz, učitel ZŠ Kamenná stezka. Tématem byl přechod dětí na základní školu.

Na středu 31. března od 18:00 přislíbil besedu pro rodiče speciální pedagog Zdeněk Martínek z pedagogicko-psychologické poradny z Pelhřimova. Bude s nimi hovořit o úloze hranic ve výchově. Pokud vás toto téma zajímá, napište na e-mailovou adresu školky (materska.skola@khfarnost.cz), pošleme vám odkaz, kterým se můžete na besedu připojit. Jste srdečně zváni.

Barbora Křivohlavá

CÍRKEVNÍ GYMNÁZIUM V KUTNÉ HOŘE

Pro spolek Ursulus začíná nové období

Věděli jste, že na Pensylvánské státní univerzitě každý student, který hledá zaměstnání v oboru, dostane podporu v průměru od čtyř absolventů téže univerzity? A víte, jak se s nimi kontaktuje? Spolek Ursulus na Pensylvánské státní univerzitě zatím nepůsobí, cíle má ale podobné.

Spolek jsme založili v létě 2018, protože církevní gymnázium považujeme za důležitou součást našich životních cest, i když od předání maturitního vysvědčení uplynula řada let. V souladu s našimi stanovami jsme 13. března 2021 svolali členskou schůzi, při které jsme se ohlédlí za minulým obdobím: Naši členové měli možnost být v kontaktu a navzájem se podporovat ve studijních i pracovních cílech. Mohli se účastnit několika akcí, například dvakrát pikniku na klášterní zahradě. Dále jsme je propojili se studenty, ať již na tradičním setkání na přelomu ledna a února, tak v rámci doučování k maturitě. Za sebe mohu říci, že jsem rád v kontaktu se školou a mám povědomí o tom, co se děje. Těší mě, že jsme v roce 2019 vypsalí grantovou soutěž a podpořili tak studijní cestu Mgr. Anny Němcové do Normandie.

Pro další období jsme zvolili nové vedení. Náš výbor se rozrostl, takže bychom měli mít pro příchozí i stávající členy větší kapacitu. Chceme pokračovat v započaté cestě a být tu především pro absolventy – ať už ty, kteří se mohou a chtějí podělit o nějakou zajímavou životní zkušenost, ty kteří hledají způsob, jak být nablízku škole a přispět k jejímu dobrému jménu, ty, kteří na školu brzy zapíší své děti, nebo ty, kteří prostě jen ocení další možnost být s lidmi. Jsme tu pochopitelně také pro studenty a školu – její pedagogy i její vedení.

Více o nás najdete na webu ursulus.info. Naleznete tam mimo jiné i naši výroční zprávu za rok 2020, kde se dozvíte konkrétněji o tom, co děláme. Jsou tam také kontakty na nás a oceníme pro další období impulsy a náměty. Konečně tam je i přihláška, která absolventce či absolventovi umožní se stát jednou či jedním z nás.

Karel Macek mladší, předseda spolku Ursulus

OBLASTNÍ CHARITA KUTNÁ HORA

Poděkování Markétě Sieglové

Rádi bychom touto cestou poděkovali Markétě Sieglové za dlouhých 16 let ve vedení Střediska Na Sioně. Společně s Jolanou Skalníkovou a Marií Teplou stály u jeho zrodu. Děkujeme za obrovský kus práce a mnohaletou pomoc znevýhodněným dětem a rodinám v nelehkých životních situacích. Markéta Sieglová neodchází, nadále ►

zůstává na středisku jako sociální pracovnice a těší se, že se vrátí více k práci s dětmi a jejich rodinami a do terénu. Jaké byly začátky? S jakými příběhy se během té doby setkala? Co se za tu dobu povedlo? Co jí práce osobně přináší? Odpovědi na tyto a další dotazy si můžete přečíst v rozhovoru s Markétou Sieglou v článkách na webových stránkách kutnohorské charity. Vedení střediska převzala Tereza Šedivcová. Jí i celému týmu přejeme hodně sil do další práce s dětmi a jejich rodinami.

spolupracovníci z charity

Děkuji moc Markétě za 16 let, kdy byla vedoucí střediska, děkuji za její odbornost, za její skromnost, která jí pomáhá rychle si získat důvěru spolupracovníků. Děkuji za zodpovědnost, se kterou vše dělá, ať je to drobnost nebo velký projekt. Děkuji za její milý úsměv a srdce na dlani. Spolupráce s ní byla radost.

Robert Otruba, ředitel charity

NAPSALI JSTE...

Pozdrav od P. Jana Maříka

P. Jan Mařík, dá-li Bůh, v květnu oslaví 98 narozeniny. Od podzimu už nemůže přicházet na bohoslužby. Pobývá pouze ve svém bytě a většinu času tráví na lůžku. Přesto neztrácí svůj osobitý humor a zbožnost. O jeho zdraví a jiné potřeby se každodenně stará kutnohorská charita a my s otcem Dmytrem se ho snažíme podle možností pravidelně navštěvovat a společně se ním i modlit. Rád vám vyřizuji jeho pozdravy a ujištění, že na nás pamatuje. Pokud by ho někdo chtěl krátce navštívit, ať se obrátí na mě osobně. Není v jeho silách vám přijít otevřít, a tak je nutné vás doprovodit. Vzpomenout v modlitbě však můžeme kdykoliv.

P. Jan Uhlíř

Svatobarborský oltář

Nikdy dříve jsem si neužila chrám svaté Barbory tak jako v posledních měsících, kdy jsou zvláště nedělní mše svaté směřovány právě sem. Nádherný promlouvající prostor chrámu mě oslovuje svými linkami, které mně nenechají spočinout pohledem do lavice, ale vedou můj pohled vzhůru do klenby, do nebe. Jindy mě udiví tok slunečních paprsků, který skrze vitrážová okna pronikne do katedrály, osvítlí nás, sedící uvnitř. Můj zrak přitahuje i hlavní oltář s vyřezávaným reliéfem Poslední večeře Páně a pravými a levými křídly s vyobrazením osmi světců.

Oltář mi připomíná otevřenou Boží náruč, která každého, kdo přichází do chrámu, vítá a chce obejmout. Objmout a sdělit důležité poselství. V centru výjevu se totiž odehrává poslední večeře Ježíše s jeho učedníky, těmi, kteří byli pozváni ke stolu. My jsme také pozváni nahlédnout do situace a postavy, které se k nám naklání z reliéfu, jakoby nás zvaly do celé scény. Místo poklidného stolování jsme však svědky bujných diskuse, přemýšlení, pospávání, divokých emocí a gest, tázavých i vyčítavých pohledů k druhým i k Ježíšovi. Jsem to snad já? Občas mě napadá otázka, jako která postava si dnes připadám? O čem dnes přemýšlím? S jakými emocemi dnes přicházím ke stolu Páně? Co mi dnes vadí? Co je pro mne dnes otázkou?

Na reliéfu Poslední večeře učedníci přicházejí povečeřet a patrně nevnímají význam této situace. Jsou však i přes zobrazenou „divočinu světa“ přítomni posvátnému okamžiku, který si připomeneme a znovu budeme moci prožít na Zelený čtvrtek. Ale nejen to. Pozvání ke stolu máme i dnes, tady a teď. Nechme se tedy pozvat a obejmout Boží láskou taková, jací jsme.

Marie Slavotínková

Novogotický oltář v chrámu svaté Barbory je dílem Štěpána Zálešáka a Františka Urbana z roku 1901 – 1905. Byl zhotoven podle nákresů původního gotického oltáře z roku 1504.

Spokojenost to má teď těžké

Taky jste tak umoření pandemií, informacemi, omezeními, pomalým jarem, čekáním na to, až bude vše zase normální? Někteří možná nejste, já se přiznávám, že jsem. Ne pořádku, ale někdy hodně.

Do chvíle, než si srovnám v hlavě, jaké úžasné nástroje proti umořenosti máme. Můžeme jít na mši a k tomu do krásných kostelů. Ani o hudbu nejsme ošizeni. Taky si můžeme telefonovat, psát nebo jít na procházku třeba s kamarádkou a povídat si. Můžeme se jeden za druhého modlit a dokonce se z tepla domovů můžeme prostřednictvím obrazovek společně modlit růženec. Ne vždycky se na „internetový“ růženec vypravím, ale pokud to udělám, vždycky ráda vidím známé tváře. V sobotu navečer se můžeme duchovně občerstvovat promluvami z chrámu (nebo v chrámu) svatě Barbory. Kdo sleduje, jistě si povšiml i hudebních doprovodů těchto promluv, při kterých se střídají hudebníci z farnosti.

Na každý den máme připravené evangelium a zamyšlení v brožurce Půst. Doma jsme se zvykli podtrhnout si to, co nás zaujalo. Ten, kdo čte jako druhý, nahlédne tak do myšlenkového světa toho prvního. Jaká radost, když se shodneme.

Snažím se být za všechno vděčná. Někdy se daří, někdy ne. Jedno je jisté, vděčnost vede ke spokojenosti. K vlastnímu údivu jsem cítila potvrzení této své myšlenky, když jsem se záznamu sledovala přenos Rovnodennosti v sedlecké katedrále. První píseň se jmenovala Die Zufriedenheit, tedy Spokojenost. Kromě jiného vyzývá, abychom přivítali každé nové ráno. To je ono. Bohu díky.

Marie Macková

Postní duchovní zastavení aneb jak jsme prožili sobotní večery?

Po šest sobotních večerů v postní době měli farníci možnost vyslechnout si postní duchovní promluvy v chrámu svatě Barbory a o vyřčených myšlenkách rozjímat v tiché adoraci nebo podvkrát prožít křížovou cestu. Večery byly doprovázeny křesťanskými písněmi s hudebním doprovodem.

Setkání se odehrávala takřka v rodinné atmosféře. Mezi členy farní rodiny jsme patřili i my. Mohli jsme se tak naplno ponořit do promluv o křtu a svátosti smíření, zamyslet se nad tím, zda umíme zpytovat svědomí a zpovídat se. Eucharistie, živý Kristus, je srdce církve a poklad každého věřícího, tehdy jsme si naplno uvědomili, že tento poklad nezavíráme do nedobytné truhly, ale naopak z něj musíme neustále čerpat, zvláště dnes, kdy jistoty všedního dne berou zasvě, jistoty Boží nikoliv.

Po všechny sobotní večery jsme se přesvědčili, že naši pastýři mají dar slova, které promlouvá do duše člověka. Za to moc děkujeme a modlíme se za ně. Chrám svatě Barbory je majestátní prostor. Nádherná hudba a zejména zpěv dokázal tento prostor naplnit lidským teplem, opět jsme se přesvědčili, že hlas je úžasný hudební nástroj, který svatobarborská katedrála ještě umocní. Všem zpěvákům a hudebníkům děkujeme za hřejivý zážitek.

Co říci na závěr? Dnes je 20. března, jdeme domů, je jasná noc, zmrzlý sníh křupe pod nohama. Přes den svítilo slunce, v podvečer tak Boží sluneční paprsek ozářil naplno hlavní oltář v sedlecké katedrále. Zítra slunce opět vyjde a ujistí nás v tom, že Stvoření je tu každý den a je jen na nás, abychom mu otevřeli svá srdce.

své dojmy zapsali Václava a Robert Otrubovi

Tvé světlo

Jednou z mála jistot na tomto světě je to, že po temné noci přijde světlé ráno. Často se mi nedaří prospat poslední hodiny nad ránem, a tak intenzivně vnímám tu dobu mezi nocí a dnem, kdy se postupně rozednívá, přibývá zvuků, které konkurují koncertu brilantně zpívajících ptáků. A dokud slyším ten jejich dojmavý zpěv, vím, že nejen já žiji, ale že ani svět kolem nás se ještě nezhroutil. I po Tvých temných hodinách, Ježíši, přišla zářivá radost nedělního rána a Tvé vítězství. A já si stále uvědomuji, jak zář Tvého zmrtvýchvstání proniká mým bytím a označuje mi cestu k Tobě. Jsi světlem mého života a já si jen přeji, abych ho vždy následovala. A současně se modlím, abys podobným světlem byl pro každého z nás.

Jana Zelenková 15

Jan Hála je nyní ve druhém ročníku Arcibiskupského semináře v Praze. Jeho cesta vedla také přes naše farní společenství, a protože ho ve farnosti pravděpodobně budeme moci potkat i o nadcházejících Velikonočních, požádali jsme ho o rozhovor.

Honzo, mohl by ses krátce farníkům a čtenářům připomenout či představit?

Narodil jsem se v Čáslavi a dětství jsem prožil v Lomci, to je malá vesnička směrem na Červené Janovice. Již od školky jsem však dojížděl do Kutné Hory. Zde jsem vychodil i základní školu a zde jsem také začal pracovat v čajovně. Práce s čajem mě provázela bezmála patnáct let a i nyní v semináři je mi zdrojem radosti a přivýdělku. Ale o tom až později. Po střední škole, to byla i doba mé konverze, jsem vyrazil do světa a otevřel si vlastní čajovnu v Liberci. Tam jsem také postupně začal rozlišovat své povolání. Liberec jsem opustil roku 2015, kdy jsem vyrazil do Prahy stát se kapucínem. Že se mi tento záměr zcela nezdařil, je asi zřejmé, já však musím tomuto řádu poděkovat za krásné tři roky, které jsem v jeho blízkosti mohl prožít. Byli to právě kapucíni, kteří mi pomohli s rozlišováním a položili základy pro můj duchovní život.

Křest jsi přijal v kostele svatého Jakuba v Kutné Hoře o Velikonočních roku 2009. Jak na tuto chvíli

vzpomínáš? Co byly nejdůležitější momenty na tvé cestě k víře?

Vzpomínky na křest? Musím se přiznat, že ze všeho toho krásného mi nejvíc v paměti utkvěl otec Mařík. Na konci vigilie nám, nově pokřtěným, přicházeli všichni gratulovat a vítali nás v církvi. Tuto nadnášející blaženost však uzemnil staříčkový kněz, když mi místo blahopřání řekl: „No, jen aby vám to vydrželo.“ Mokrát jsem se k této výzvě vrátil, a i dnes je pro mě výstrahou, abych se nepřestal snažit.

Rozhodně pro mě byla důležitá moje matka. Už jako malému mi četla z Bible a učila mě první modlitby. Její víra byla základem i té mé. Díky tomu jsem již jako dítě prožíval živý vztah s Pánem, který mi pomáhal hledat kostičky ze stavebnice nebo mne prostě jen vyslechl. Později však tento živý vztah ochabl, a tak jsem si nakonec v patnácti letech musel položit otázku, co se stalo, že si už s Bohem nepovídáme... Byla to naštěstí ta samá doba, kdy jsme se přestěhovali do Kutné Hory, a já mohl při svém hledání navštívit i zdejší kostel. Ale rozhodující impuls přišel až při mé návštěvě oseckého kláštera.

Tvoje maminka bude při letošních letnicích spolu s dalšími katechumeny v naší farnosti pokřtěna. Jak s ní prožíváš tuto událost? Co ze své vlastní zkušenosti považuješ za důležité pro nově pokřtěné, aby v životě s Kristem v církvi pevně zakořenili?

Samozřejmě je to pro mě velkou radostí a posilou, sledovat, jak mamka postupuje na cestě víry. Sledovat, jak se sblíží její vaši nejbližší, se nedá jen tak něčím vyvážit. Zároveň je to pro mě zvláštní situace, neboť to byla moje mamka, která mi v dětství četla biblické příběhy a učila mě modlit se Otčenáš. A teď je na mně, abych jí pomáhal v osvojování církevní nauky a s orientací v církevním prostředí. ►

Co je pro nově pokřtěné důležité? Určitě neustrnout v dojmu, že teď je již hotovo. Vlastně bych řekl, že to teprve začíná. Je třeba neustávat na cestě. Určitě bych doporučil, aby nově pokřtěný pravidelně četl duchovní literaturu, takovou, která bude podporovat jeho růst. Neměl by se nechat odradit tím kvantem informací, které před ním leží. Já sám jsem ještě minimálně osm let po křtu narážel na informace, o kterých jsem si myslel, že jsem je měl slyšet při katechizmu. Popravdě řečeno, možná jsem je i slyšel, ale nebyl jsem schopen vše vstřebat. A to je právě to úskalí, růst v modlitbě a duchovním životě se nedá zvládnout jedním kurzem. Jedná se totiž o kombinaci růstu v lidství, zkušeností života a studiem duchovního života. Nenechte se tedy zastrašit, čtěte, a hlavně se modlete. Kdo hodně očekává, tomu se hodně dostane. Tedy aspoň ve vztahu s Bohem tomu věřím.

Tvým birmovacím patronem je svatý Charbel, světec v našich zeměpisných šířkách spíše neznámý. Čím tě nejvíce oslovil?

Svatý Charbel byl stejně jako můj křestní patron, Jan Křtitel, velký asketa. A stejně jako Jana jsem ho do života dostal při své cestě za Pánem (Jana od rodičů a svatý Charbel mě oslovil skrze mnicha z oveckého kláštera, který nesl jeho jméno). Myslím, že kdo zná můj kladný vztah k životu a společnému lidskému veselí, vnímá tento Boží krok jako povedený vtíp. I tak ale musím přiznat, že jsou pro mě oba zdrojem inspirace a jsou mi také dobrými přímluvci.

Svatý Charbel mě silně oslovuje ve dvou ohledech. Jednak je pro mne jakožto příslušník maronitské církve (katolická církev, která vznikla někdy ve čtvrtém století na území antiošského patriarchátu a je v jednotě s Římem) neustálou připomínkou katolické různorodosti a mnohosti, která mi vždy připomíná, jakým pokladem může být odlišnost spojená v lásce. Tento libanonský divotvůrce si mě ale získal nejvíce svým

láskyplným zázrakem: Maminka jedné muslimské rodiny z Libanonu musela s nejmladším děťátkem do nemocnice. Zbylé děti byly doma samy a po matčině návratu jí vyprávěly o záhadném starci, který jim přišel uvařit večeři, učil se s nimi do školy, uložil je do postelí a neustále jim připomínal, že se není čeho bát a že se maminka vrátí. O nějaký čas později, při návštěvě sprátenelé křesťanské rodiny, identifikovaly děti záhadného starce jako svatého Charbela podle ikony na stěně. Takovýto nanejvýš lidský zázrak je pro mě osobním pobídnutím, abych pro věci „vysoké“ nikdy nezapomenul na ty všední a lidské.

Co tě přivedlo k rozhodnutí vstoupit do semináře?

Osobně si myslím, že mé povolání bylo formováno více vlivy. Pokud mohu, rád se přiznám k tomu, že jsem měl vždy štěstí na dobré kněze. Ať jsem žil kdekoliv, vždy jsem měl před očima krásný kněžský vzor. Otcem Pavlem Tobkem počínaje, Tomášem Halíkem a jezuitou Petrem Vacíkem konče. Dalším faktorem byla i má práce v čajovně a to, že jsem si navykl žít v širokém společenství lidí. Ale myslím, že tím úplně hlavním důvodem je má chamtivost. Jde o to, že mě velice těší být u toho, když Pán obdarovává druhé lidi, když si je zve blíž, uvádí je do intimity modlitby a zjevuje jim svou lásku. Možnost být tomu přítomen a pomáhat při tom, je asi hlavní důvod. Velice krásně to nedávno vyjádřil rektor pražského semináře Jan Kotas, když řekl: „Ano, Pane, toto jsou mé tužby a přání. To teď ale může počkat. Nyní jdu pracovat pro tvá přání.“

Ke studiu ses přihlásil za pražskou arcidiecézi, i když pocházíš z Kutné Hory. Proč nestuduješ „za Hradec Králové“?

A padla i otázka, které se vždy rád vyhnu, ale asi bych to měl vysvětlit. Půl roku po svém křtu jsem se odstěhoval a začal žít v severních Čechách. Odtamtud jsem vyrazil na cestu za svým povoláním. Nejprve jsem chtěl být kapucí- ►

nem, postupně jsem však zjišťoval, že mé místo je spíše v pozici diecézního kněze. Tehdy se mě ujal jezuita Petr Vácík, kaplan od Nejsvětějšího Salvátora (má současná farnost). Petr se mi stal nejen duchovním průvodcem, ale i dobrým přítelem, a jelikož jsem se v Praze cítil jako doma a v hradecké diecézi jsem znal prakticky jen Kutnou Horu, váhání nebylo dlouhé.

Jak v semináři prožíváte současnou pandemickou dobu?

Samozřejmě i nás se současná situace dotýká. Nejen že teď trávíme většinu času na svých pokojích a koukáme do počítačů, místo abychom se setkávali s vyučujícími a přáteli tváří v tvář. Horší je, že spolu s ostatními trpíme jistou bezmocí. Sice se průběžně zapojujeme do různých podpůrných činností, ale i tak vnímáme vlastní bezmoc. Toto napětí bývá o to těžší, když dostáváme zprávy o nemocných z rodiny a ani je nemůžeme navštívit. Snažíme se ale nést celou situaci i naše blízké v modlitbě. Často se k nám též dostanou prosby o modlitby skrze farnosti a známe. I ty se pak snažíme nést a přimlouvat se za ně u Pána.

Pořádají bohoslovci nějaké akce pro veřejnost?

Seminář popravdě není na akce pro veřejnost stavěný, naším hlavním úkolem je duchovní, intelektuální a lidská formace. I přes to se o něco snažíme. Za normálního stavu často navštěvujeme, někdy i doprovázíme, různá společenství mládeže či modlitební skupiny. Nyní někteří bratři docházejí ke starým lidem, aby jim pomáhali. Já jsem tento rok měl prožít v blízkosti jedné modlitební skupiny, covid mi však tuto činnost ukončil. Opomenuta by asi neměla být ani naše duchovní obnova Tammím, pořádáme ji dvakrát ročně a v současném stavu věci jsme se ji pokusili uspořádat online. Je to vlastně taková možnost pro mladé muže, aby nás poznali či si u nás v semináři odpočinuli a načerpali trochu duchovních sil.

Mladí lidé se v těchto dnech hlásí na vysoké školy, je tedy čas podávání přihlášek i do semináře. Co bys doporučil těm, kteří uvažují o kněžství?

Rozhodně by si o tom měli s někým promluvit. Rozlišování povolání není vždy zcela snadné a je tedy dobré, když máme nějakou pomoc. Ale jako osobní vzkaz bych asi řekl to, co se v Bibli praví u každého zjevení Božího: „Nebojte se!“ Cesta za naším mistrem není nikdy ztrátou času. A jeho odpovědí na naši velkorysost je láska a požehnání. Tím nechci tvrdit, že vše půjde jako po másle, i tato cesta má svá specifická trápení. Ale má také své radosti, a ty jsou větší, aspoň ve druháku. A ještě bych připojil, chcete-li se něčím stát, hleďte podle toho již teď žít. Modlete se, čtete a studujte, zajímejte se o liturgii a dění ve farnosti. To vše je denní chléb kněží a při rozlišování si tak můžete vyzkoušet, zda vás takový život opravdu může naplňovat.

Co pokládáš za důležité pro zdravý život církve v naší zemi?

HA! (smích) To je jako ptát se medika ve druháku, jak se léčí rakovina! Dobře, pokusím se nějak odpovědět. Určitě bychom neměli hledět pouze na to špatné, co v církvi vidíme. Někdy mám dojem, že frustrace z klesajících počtů členů a z celkového vnějšího dojmu církve je taková, že když už se sejdeme, abychom něco řešili, skončí to jen u vzájemného obviňování. Tedy, ani bych tak nehleděl na chyby, ale spíše na to, co můžeme udělat. Tedy nostalgicky se neohlížet, ani vyděšeně nevyhlížet budoucí útrapy, ale spíš dbát na to, abychom neustále byli nástroji Boží lásky. No, spíš takové zbožné povzbuzení než lék... Víc než věrnost ale asi nedokážu poradit.

Kam se rád vracíš, když přijedeš do Kutné Hory za rodinou? Jaká jsou tvá oblíbená místa v našem městě nebo okolí?

Pomyslné číslo jedna je bezpochyby právě rodina. Nemohu opomenout ani své přátele z mládí a návštěvu čajovny. ►

Pokud bychom se bavili čistě o místech, nejráději mám procházky Po Mlýnech a okolí. Tam jsou má nejoblíbenější místa, kde se modlím a kam se rád utíkám, abych byl sám s Pánem. Ale vlastně každá procházka Kutnou Horou je pro mě vždy radostí. A projít se s růžencem po Královské je zaručená cesta k pokoji. Těžko vyjmenovat všechna místa, která se mě nějak dotýkají. Přidám již jen mariánskou kapličku nad Jungmannovým náměstím, kde jsem se poprvé setkal s Ježíšovou matkou. Tam se opravdu rád zastavuji na Anděl Páně nebo aspoň pozdravit.

Jak už několikrát zaznělo, tvůj životní styl a pohled na svět hodně ovlivňuje náklonnost k východní kultuře a zejména kvalitnímu čaji. Jak se dá skloubit s křesťanskou cestou a třeba i s životem v semináři?

Cesta čaje je hlavně cestou služby, ocenění krásy a kultivace mezilidských vztahů. Adept čajového umění je veden k tomu, aby věnoval veškeré úsilí péči o své hosty. Osobně se věnuji čaji skoro tak dlouho, jako chodím do kostela. Vnímám proto obě tyto oblasti propojeně. Čaj mi pomohl naučit se ocenit krásu a jedinečnost stvoření, dovedl mě ale také k lásce k tichu a umění. Práce s čajem, ke které neodmyslitelně patří práce s lidmi, je pro mne jedním z přirozených způsobů, jak prožívat svůj vztah s Kristem. I to, že například v Japonsku je již od 16. století ražena

rovnost lidí při čajovém setkání (tedy že se zachází se šlechticem stejně jako s rolníkem), je pro mě inspirací a možností cvičit se v křesťanské lásce.

Velikou radost jsem pocítil, když jsem zjistil, že před několika lety byl blahoslaven takzvaný Kristův samuraj. Jedná se o japonského šlechtice z 16. století, který byl již v mládí pokřtěn a vychován křesťanskými rodiči. Ve svém životě pak vynikal péčí o chudé, mírumilovností a podporou misijního úsilí na území Japonska. Jeho víra jej nakonec stála postavení a lord Justus Takayama Ukon zemřel ve vyhnanství v Manile. Pro milovníky čaje je ovšem důležité, že patřil i k nejvýznamnějším čajovým mistrům své doby. Tento „patron čajovníků“ stejně jako já vnímal v pozorné čajovníkové péči o jeho hosty vynikající příležitost, jak projevit lásku, které se mu od Boha dostalo.

Kakuzo Okakura, velký japonský učenec minulého století, upozornil na to, že čaj je po vodě nejpitější nápoj světa a na rozdíl od umění, filozofie a náboženství Východu byl bez problémů všude přijímán a všude také zdomácněl. Navrhoval proto, aby se čaj stal základem pro mezilidské setkání na celém světě. U šálku čaje se dá poklidně rozmlouvat a poznávat tak Ježíše ve druhém člověku, který přišel na návštěvu. Těším se tedy, že se někdy v budoucnu budeme moci setkat nad šálkem tekutého jadeitu, jak se čaji přezdívá.

-red-

O JEDNÉ HYPERAKTIVNÍ TEČCE NAD I (FEJETON)

Tento příběh věnuji Radku Holečkovi, bez jehož pomoci bych nikdy nenašel klávesovou zkratku 0131&AltX.

Půjdu na výlet,“ řekla tečka nad i.

„Už zase?“ zívla zbylá spodní většina.

„Jak zase? Naposledy jsem byla ještě před tím, než náš poslední čtenář obrátil list.“

„A vrátila ses celá pomlácená, protože jsi spadla z příčky na t.“

„Ach, moje milé šasi, našťěstí to bylo jenom malé t. Chci být naše zcestovalá menšina a pár modřin za to stojí.“

„Vždycky trnu, že se nestihneš vrátit, než si nás někdo přečte.“ ►

Jenže tečka jen poplácala svého druhu po jeho jediném rameni a vydala se doleva. – Tam bylo právě to **t**, z jehož příčky spadla posledně. Vyšplhala se až nahoru a naskytl se jí dosud neznámý výhled.

„**t**?“ zašeptala tečka písmenku pod sebou.

„·?“ odpovědělo **t**.

„To je **v**?“ pořád šeptala tečka.

„To je **v**. To je **v** pohodě,“ řeklo **t**.

Teče sjely nohy, které neměla, a spadla do **v**. Byla **v**... **v**. Chvilku byla zticha a trnula, co bude, a pak řekla:

„Ahoj.“ – A po chvilce dodala:

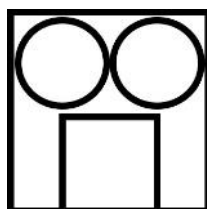
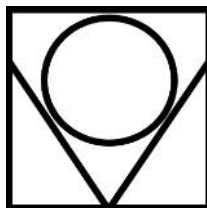
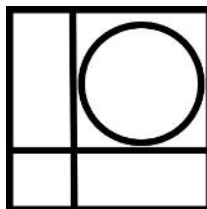
„Jdu na výlet,“ ale byla zapadlá do **v**.

„**v** jako výlet,“ představilo se **v**.

„· jako tečka,“ řekla tečka. – **v** jí sdělilo:

„Vlevo zeje mezera. Pomůžu ti, ty ji přeskočíš, a jestli dobře dopadneš, tak tam najdeš kamarádku. Pak se někdy zkus vrátit, oukej?“

„Oukej,“ řekla tečka a s dopomocí přeskočila mezera. Tam bylo k jejímu údivu další měkké **í**. Hned se dala do řeči s jeho tečkou a za chvilku z nich byly kámošky. Klábosily, chichotaly se, svěřovaly se, hleděly čtenářům do očí a byly veselé. Nejvíc se smály, když řekly si vtip.

Václav Schuster, ilustrace Marie Slavotínková

KALENDÁŘ AKCÍ

Ne	28. 03.	Květná neděle
Ne	28. 03.	Kartička na četbu Starého zákona
Ne	28. 03.	Příležitost ke svátosti smíření (od 14:00 do 16:00 – kostel Matky Boží)
Út	30. 03.	Příležitost ke svátosti smíření (17:30 – kostel Matky Boží)
St	31. 03.	Příležitost ke svátosti smíření (od 17:00 do 19:00 – chrám sv. Barbory)
St	31. 03.	Beseda pro rodiče: <i>Hranice ve výchově dětí</i> (18:00 – online), viz str. 13
<i>Přehled velikonočních bohoslužeb najdete na straně 5.</i>		
Pá	02. 04.	Velkopáteční křížová cesta (12:00 – chrám sv. Barbory)
So	03. 04.	Sbírka na křesťany ve Svaté zemi (pokladnička v kapli Božího těla)
St	07. 04.	Diskuse nad proměnou farnosti (19:00 – online), viz str. 6
Ne	11. 04.	Přijetí katechumenů mezi čekatele křtu (9:00 – chrám sv. Barbory)
Út	13. 04.	Setkání zástupců společenství (18:30 – online)
Čt	15. 04.	Jednání pastorační rady farnosti
St	21. 04.	Diskuse nad proměnou farnosti (19:00 – online), viz str. 6
Ne	25. 04.	Kartička na četbu Starého zákona
Ne	25. 04.	Sbírka na seminář a formaci bohoslovců